

MØRKT: Unn Fahlstrøm, "Danser"

Å se ned i mørk sjø

Mona Gjessing

KUNST

Unn Fahlstrøm

Private Dancer

Video, bilde, installasjon

Galleri K, Oslo

Står til 8. mai

ANMELDELSE

Det fabelaktige videoverket fra Unn Fahlstrøms siste utstilling på Galleri K, «Vision_listen #2» med musikk av Arne Nordheim, ble kjøpt inn av Nasjonalmuseet og vist på utstillingen «Stir heart/Urolig hjerte» på Museet for samtidskunst i fjor. For tiden er samme kunstner aktuell med en dobbeltutstilling i henholdsvis Kunstnerforbundet og i Galleri K.

Disse utstillingene er helhetlig betraktet relativt overlappende med, på den ene siden, studier av bevegelser (i videoarbeidene) og på den annen side mange arbeider i en digital trykkesjetteknikk på stålplater (archival flatbed print). Sistnevnte trykkesjetteknikk brukes på harde overflater, der blekket herder i møte med luft og skaper en helt spesiell overflate.

I Kunstnerforbundet var det fint å sitte og se og høre på de merkverdige «musikkvideoene» i 2. etasje, deriblant en tomsete og intendert altfor langsom og nedbrutt

versjon av «All of me».

Visuelt beveger to hvite og svarte menneskeliknende klatter seg imiterende i forhold til det vokale uttrykket. Det lyder helt skrudd og absolutt i tråd med hvordan livet enkelte ganger fortoner seg.

Å si noe eksakt om Fahlstrøms innadvendte utstilling «Private Dancer» på K er ikke lett. Men et godt tips er å hoppe over den uleselige katalogteksten til David Selden, samt den lite informative pressemeldingen. Denne gangen er det bedre bare å se selv.

Utstillingen har samlet sett en mørk klang, og domineres av en rekke arbeider i svart, grått og sølv. Mest fascinerende av stålplatearbeidene er det kvadratiske «Danser», hvor en flimmerfigur uttrykker en rytmisk lekenhet. Merkverdig nok klarer Fahlstrøm gjennom forutnevnte gestalt å uttrykke ganske presist hvordan kroppen kan oppleve det å være i bevegelse.

For meg er den stivnede, hodeløse, litt vemmelige strømpebuksefiguren på veggen i det innerste gallerirommet derimot ikke noe mer enn et ubegripelig tegn.

Videoverket «Wobbly», vist i samme rom, med et urolig lydbilde, klarer i all sin digitale kompleksitet å skape en fascinasjon over en redusert representasjon av langsomme bevegelser. Jeg puster narkoleptisk med. Fahlstrøm er på sitt beste en god formidler, men enkelte utydelige utsagn trekker ned.

kunst@klassekampen.no